

Sonet rourat

Felix

Aleargă bezna spartă de cocoși
Și-n tinda zilei, pe covor de rouă,
Lumina țese o hlamidă nouă
Din fir solar și-argint de zori lăptoși.

Revarsă cerul aur, parcă plouă
Cu stropi de tihnă, vii și luminoși,
Și-n zorii rourați și răcoroși
Ridic spre Tatăl mâinile-amândouă:

Mi-ai dat prin dimineată-un început,
Și-n roua ei un strop de neprihană
Să cred mereu că Tu, din absolut,

Ne strângi la piept cu ziua diafană
Să dai și azi, cum dat-ai în trecut,
Cu roua dimineților...și mană!

Simion Felix Marțian
Vulcan, 30 septembrie 2017